

Маладыя імёны

Ліза МІСНІКАВА:

«Быць першай — мой выклік самой сабе!»

Ужо зусім хутка раскрыецца інтрыга дзіцячага конкурсу песні «Еўрабачанне-2019», які сёлета адбудзецца ў Глівіцэ (Польшча). Нашу краіну на ім прадставіць Ліза Міснікава з кампазіцыяй «Попельны». Выступіць дзяўчына пад сёмым нумарам. Перад ад'ездам у Польшчу мы сустрэліся з ёй, каб распытаць пра любоў да музыкі, узаемаадносіны з бацькамі і густы сучасных падлеткаў.

«МНЕ ПАДАБАЕЦЦА, КАЛІ ПАЗНАЮЦЬ»

— Пасля адбору на дзіцячае «Еўрабачанне» ты паспела адчуць сябе папулярнай?

— Паколькі ён — самы маштабны з тых конкурсаў, у якіх мне пакуль што даводзілася ўдзельнічаць, то пасля перамогі на ім я адчула не папулярнасць, а хутчэй увагу да сябе, якую назіраю ўжо працяглы час. Бо на многіх творчых

спарбніцтвах усё заканчваецца ў той момант, калі табе ўручылі дыплом. Тут жа ідзе па нарастаючай: мной цікавяцца, пазнаюць. І мне гэта падабаецца.

— Раскажы, на чым была сканцэнтравана ў апошні месяц перад паездкай у Польшчу.

— У першую чаргу, шмат часу мы адводзілі для работы над валакам. Тое ж самае датычылася і пастаноўкі нумара — важна было ўлічыць кожную дэталю, каб усё глядзелася прыгожа і дастойна. Нумар змяніўся, бо нешта дадавалі, змянялася харэаграфія, адбылася змена сярод удзельнікаў балета.

— Ужо вызначылася са сваімі фаварытамі на сёлетнім конкурсе?

— Так, я азнаёмілася з песнямі ўдзельнікаў. Спадабалася шмат кампазіцый, якія, на маю думку, у нечым падобныя. Але ўпэўнена, што кожная з іх класная і знойдзе слухача. Сярод тых, за каго я аддала б свой голас, — Мальта, Польшча, Нідэрланды і Македонія. (Нагадаем, у адпаведнасці з правіламі міжнароднага конкурсу беларусы змогуць прагаласаваць за Лізу ў інтэрнэце на афіцыйным сайце з 22 да 24 лістапада ўключна і ў дзень конкурсу. — Аўт.)

(Заканчэнне на 8-й стар. «ЧЗ».)

Прафесія не для кожнага

«РЭЦЭПТ» ШКОЛЬНАГА ШЧАСЦЯ

Настаўнікі рады табе, вераць у твае магчымасці і давяраюць...

Што можа зрабіць сучасную школу шчаслівай? Паразважаць на гэтую тэму прапанавалі ў рамках дыскусійнай пляцоўкі вучням профільных педагогічных класаў і груп. Яны частыя госці ў Беларускай дзяржаўнай педагогічным універсітэце імя Максіма Танка. І трэцяя міжнародная канферэнцыя «Педагогічныя класы: вопыт і перспектывы» таксама прайшла пры іх непасрэдным удзеле. Менавіта на гэтых падлеткаў сёння робяць тут стаўку.

— Педагогіка — прафесія не для кожнага, — разважае рэктар БДПУ Аляксандр ЖУК. — Ад таго, які абітурыент прыйдзе сёння вучыцца да нас, залежыць, які настаўнік будзе заўтра ва ўстановах адукацыі, — гэта аксіёма. Нам патрэбныя маладыя людзі з педагогічнымі схільнасцямі, з жаданнем вучыць іншых, лідарскімі якасцямі, уменнем камунікаваць і выстройваць стасункі з іншымі. Матывацыя да прафесіі — вось што, напэўна, самае важнае. Быць настаўнікам — адна з найскладанейшых задач, і добра, калі ў старшакласнікаў яшчэ ў школе ёсць магчымасць праверыць правільнасць свайго выбару. Не канстатаваць на трэцім-чацвёртым курсе, што ты памыліўся, а пераканацца ў сваіх здольнасцях і схільнасцях яшчэ падчас першых педагогічных спроб, зробленых у школе.

(Заканчэнне на 2-й стар. «ЧЗ».)

У рамках канферэнцыі была арганізавана выстаўка дасягненняў педагогічных класаў школ-лабараторый, дзе былі прадстаўлены найлепшыя партфоліа, даследчыя, творчыя работы, а таксама відэаматэрыялы і публікацыі.

Нечакана!

ЗВАРШЧЫЦЫ БРУДУ НЕ БАЯЦЦА!

Як і фізічных нагрузак

Напэўна, ужо не існуе такой сферы дзейнасці, у якой не змагла б рэалізаваць сябе сучасная жанчына. Аднак ёсць прафесіі, дзе іх да гэтага часу не вельмі звыкла бачыць. Мы пагутарылі з 32-гадовай электразваршчыцай чацвёртага разраду Дзяржынскага эксперыментальна-механічнага завода Надзеяй КАНАКОВАЙ і высветлілі ўсе нюансы яе працы.

— Наогул па першай адукацыі я швачка-кравец, але неяк з тым не складалася. А вось працаваць зваршчыцай падабаецца! (Смяецца.) Мне часта задаюць пытанне: чаму пайшла менавіта ў гэтую сферу? Я шмат чаго ведала аб прафесіі, бо мой муж працуе зваршчыкам, ён часта расказваў пра свае будні, і мяне яго расповеды прыцягвалі. У нейкі момант проста зразумела, што мне ўсё гэта цікава і што я хачу паспрабаваць сябе ў новай справе. Вядома, блізкія людзі былі здзіўлены маім выбарам, калі шчыра, нават цяпер, праз сем гадоў, многія яго па-ранейшаму не разумеюць.

Варта нагадаць, што прафесія зваршчыка вель-

мі складаная, а часам нават небяспечная. Далёка не ва ўсіх атрымліваецца асвоіць яе з першага разу, але гэта дакладна не пра нашу гераіню.

— Лёс мне ўсмінуўся: я вучылася адразу на заводзе. Прыйшла туды па аб'яве, пачала працаваць, і, на маё здзіўленне, усё атрымлівалася з лёгкасцю. Я думаю, усё выходзіла так проста, таму што ў мяне было жаданне, а таксама разуменне таго, як гэта ўладкавана. Бо калі чалавек мэтанакіраваны, то ў яго ўсё будзе атрымлівацца, — дзеліцца Надзея.

Праз нейкі час пасля навучання дзяўчына атрымала другі разрад, потым трэці, а цяпер ужо чацвёрты з шасці магчымых! Яна даўно паўнавактасны член каманды і выконвае тую ж работу, што і мужчыны. Займаецца металаканструкцыямі, катламі пад ціскам і многім іншым. Працаваць, гэтаксама, як і вучыцца, у суразмоўніцы, паводле яе слоў, атрымліваецца з лёгкасцю, і, што важна, яна кожны дзень ідзе на завод з усмешкай і добрым настроем.

(Заканчэнне на 4-й стар. «ЧЗ».)